

Voia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:

Particulari 15.000 Lei
Instituții 26.000 Lei
Abonamente de sprijin . . . 40.000 Lei

APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITI PE ADRESA CONSILIULUI
EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

Insertiuni:

Pentru fiecare centimetru patrat
câte 100 Lei
Episcopia ort. rom. Caransebeș
cont. C. E. C. Nr. 89.876

No. 5961 Pres. 1946

VENIAMIN,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al
Eparhiei Caransebeșului

**Iubitului Cler și popor din această de Dumnezeu păzită Eparhie:
Har, milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru
Iisus Hristos, iar dela Noi arhieresti binecuvântări**

„Așa a iubit Dumnezeu lumea
încât ● pe Fiul său cel unul nă-
scut l-a dat, ca tot cel ce crede
întrânsul să nu piară, ci să aibă
viață veșnică“.

(Ioan, 3, 16)

Iubiții mei fii sufletești,

Cu ajutorul bunului Dumnezeu sărbătorim a doua oară luminatul praznic al Nașterii Domnului în liniște și neturburat de armele ucigătoare ale războiului, care a adus atâta jale și suferință în lume. Să dăm laudă și slavă Tatălui ceresc că ne-a învrednicit ca să ne putem bucura și împărtăși de darurile lui izbăvitoare și mântuitoare de suflet și ca să ne putem pleca genunchii smeriți în fața „Luminii“ din ieslea dela Vifleem, unde s'a născut din Fecioara Maria, la plinirea vremii și după voia lui Dumnezeu Tatăl, unul născut din Tatăl, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, însuși Fiul lui Dumnezeu. „Lumina lui Hristos“ — Pruncul — luminează tuturor, ca odinioară steaua drumul Magilor, calea spre adevărata „viață“ în Hristos, care a venit în lume din iubirea Tatălui ceresc, ca „tot cel ce crede în El să aibă viață veșnică“.

Nașterea Domnului este hotar între două lumii: cea veche a urii și cea nouă a dragostei, este începutul mântuirii omenirii din păcat. Astăzi se bucură, cu cetele cerești, tot poporul, că s'a născut „Mântuitorul care e Hristos Domnul“ (Luca, 2, 11). „Calea, adevărul și viața“, care a venit „să caute și să mântuiască pe cel pierdut“ (Luca, 19, 10).

Toată firea, și toți bunii creștini, dau astăzi laudă lui Dumnezeu și prin cântări preamăresc alături de păstori în noaptea sfântă bunătatea Tatălui: „*Mărire între cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*“ (Luca 2, 14).

Niciodată lumea creștină n'a așteptat cu mai multă ardoare sufletească acest praznic, ca să se coboare prin Nașterea Domnului pacea din nou în inimile oamenilor doritoare de pace și liniște. Tot mai mulți ochi privesc spre steaua care-i duce la picioarele Pruncului din Vifleem, tot mai mulți magi, învățați, cari au văzut deșărtăciunea lumii acesteia, își îndreaptă privirea spre Peștera, datătoare de credință și nădejde, deoarece toată învățătura și bunurile pământești nu le-au mulțumit trebuințele lor sufletești. S'au convins că fericirea și mulțumirea nu se poate ajunge numai prin mijloace materiale, că fără Dumnezeu nu se poate trăi, că dela El vine „*toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit*“, că numai Hristos Domnul, Stăpânul vieții, ne poate da „*pâinea vieții*“ și „*apa cea vie*“, care se face izvor de viață veșnică. Către El își îndreaptă nădejdea mântuirii învățații și neîn-vățații, bogății și săracii, lucrătorii de orice fel, tineri și bătrâni deopotrivă. Dela El cerșesc bolnavii și năpăstuiții tămăduire, dela El așteaptă țărani binecuvântarea holdelor, dela El așteptăm cu toții, muncitorii cu brațele ori cu mintea, liniștea și fericirea, înseninarea cugetelor întunecate, întărirea credinței și nădejdei, dela El împloră atâtea inimi nemângăiate de pierderea celor dragi ai lor, atâția orfani și văduve îndoliate, balsamul tămăduitor, căci numai El este „*doctorul trupurilor al sufletelor*“, căci „*nu este alt nume sub soare în care să ne mântuim decât Iisus Hristos*“.

Mântuitorul azi ca totdeauna este singurul liman de mântuire pentru toți cei ce aleargă la El cu încredere și iubire. El întinde mâna celor ce, ca odinioară Sf. Ap. Petru, sunt slabi în credință, și-i mântue în mijlocul valurilor păcatelor pe marea vieții. Chemarea lui de odinioară: „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni pe voi*“ (Mat., 11, 28) e mereu actuală și trebuie urmată de toți cei ce voesc să-și mântuiască sufletul din focul cel veșnic.

Mântuitorul Hristos a venit în lume să întemeieze Împărăția lui Dumnezeu pe pământ pentru venirea căreia ne rugăm zilnic în rugăciunea „*Tatăl nostru*“. Această Împărăție nu se va putea înfăptui până nu se va restabili legătura fiiască între Dumnezeu și om, ruptă prin păcat, până nu se va sălășlui în suflete „*pacea lui Hristos*“ cu toate darurile Sale mântuitoare. Împărăția lui Dumnezeu nu e nici mâncare nici beutură, ci viață în Duh, viață după voia cea sfântă a lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu nu se va putea coborî în lume decât numai prin oameni noi, renăscuți în Duh, prin creștini adevărați cu vorba și cu fapta, cari ascultă de porunca Mântuitorului: „*Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate celelalte se vor adăuga vouă* (Mat., 6, 33).

Tubiții mei,

Nașterea Domnului trebuie să însemneze pentru noi renaștere la o viață nouă în Hristos, aprinderea dragostei față de El și Biserica lui cea sfântă, precum și față de aproapele. Ea trebuie să aducă o întărire a credinței strămoșești, de care să nu ne poată despărți nici necazurile, nici suferințele, nici măririle deșarte, ori ademenirile apostolilor mincinoși și trufași, cari cu făgădueli ispititoare, după ce s'au rupt de trupul Bisericii din interes, caută să ducă la moarte sufletele celor slabi. Nici moartea nu ne va despărți de Biserica lui Hristos, la temelie căreia stă jertfa de pe cruce și învierea Lui din morți, și care nu va putea fi clătinată de acești „*pocăiți*“ rătăciți cari au adus din țări străine de sufletul neamului nostru,

înnoiri de credință, căci El ne-a spus, că „nici porțile iadului nu o vor birui (Mat., 16, 18), căci e vecinică, ca și întemeetorul ei.

Cum vom sta noi departe la acest praznic de darurile duhovnicești ce ni le îmbie, cum nu vom alerga să intrăm în peștera mântuirii și să ne bucurăm cu îngerii de vederea Mântuitorului Hristos, care a răsărit lumii „lumina cunoștinții“ și care este „pacea noastră“ (Efes., 2, 14) „făcută prin sângele crucii Sale“ (Col., 1, 20). Această pace, după care atât așteaptă întreaga omenire, nu o pot da oamenii, decât numai Fiul lui Dumnezeu, care ne-a spus: „Pacea mea dau vouă, nu precum dă lumea“, nu o pace omenească, ci o pace dumnezeiască, o pace a sufletului împăcat cu Dumnezeu, care îți dă tăria de a înfrunta toate în lume. Lipsa păcii lui Hristos din sufletele oamenilor este cauza tuturor războaielor și a necazurilor din lume.

De obicei zilele Crăciunului pentru cei mai mulți sunt zile de îmbuibări și petreceri lumești, în loc să fie prilej de bucurii duhovnicești, cari să aducă pace și liniște în suflete, prin împărtășirea cu sfintele Taine a mărturisirei și împărtășaniei, neprețuite daruri date de Hristos pentru mântuirea sufletului. Când atâtea lipsuri și necazuri sunt în țară, când atâți frați de-ai noștri cutreeră flămânzi după o bucată de pâine, când atâția orfani și văduve și oameni nevoiași trăesc în lipsă, trebuie să ne punem frâu plăcerilor, căci „poftele trupului potrivnice sunt Duhului, iar ale Duhului potrivnice sunt trupului“ (Gal., 5, 17).

E păcat să petrecem sărbătorile în îmbuibări. Să le cinstim cu înfrânare și rugăciune de fiecare clipă, rupând din pușinul dăruit de Dumnezeu, o parte pe care să o întindem cu dragoste fratelui nostru lipsit, căci așa „plinim legea lui Hristos“ (Efes., 6, 2). Am fost încercați de Dumnezeu cu un cumplit războiu și în doi ani cu o cumplită secetă, mai ales cei din Moldova.

Celor lipsiți și suferinzi se cade să le întindem cu dragoste ajutorul nostru frățesc cât mai neîntârziat. O dată cu împărțirea ajutoarelor, Cuc. preoți să nu pregete a sta în fruntea tuturor acțiunilor de ajutorare și a întări credința tuturor în ajutorul Tatălui Ceresc, către care trebuie să-și îndrepte rugăciunea și nădejdea, căci „dela El vine toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit“. Pe El să-l rugăm cu toții ca să se coboare cu toate darurile Sale bogate în sufletele răvășite de păcat, în casa Neamului nostru și să ocrotească pe fiii Țării, Biserica cea zidită înrânsa și pe iubitul nostru Rege Mihai I al nădejdelor noastre de mai bine și cheazășia unității noastre naționale, ca să asigurăm Țării o viață cu mai multă dreptate socială, o adevărată democrație bazată pe principiile dragostei creștinești, care apropie și înfrățește clasele sociale. Biserica creștină totdeauna a luptat pentru înlăturarea nedreptăților sociale și pentru realizarea principiilor de libertate, dreptate socială, egalitate și iubire.

„Fără iubire — spune un muncitor scăpat după trei ani din temniță pentru o faptă rea, — orice clădire socială este o minciună și o iluzie care va fi surpată mâine, de stafiile cari au zidit-o astăzi.“

„Răscumpărați vremea, iubiții mei, căci zilele grele sunt“, purtați sarcina unul altuia, trăiți în trezvie și cumpătate în toate și munciți cu cinste, ca să asigurăm cele necesare traiului.

Nu vă alipiți sufletul și inima voastră prea mult de bunurile pământești, cari sunt trecătoare și aduc moartea sufletească, ci căutați mai mult la lucrurile netrecătoare, după cari veți avea bucurii, cari vor coborî în suflete mai multă mulțumire și pace, decât toate bunurile pământești. Adunați-vă comori în cer, cari nici moliile și rugina nu le mănâncă, căci „ce va folosi omului de va dobândi lumea toată, iar sufletul său și-l va pierde“ (Mat., 16, 26).

Și până vom ajunge o statornică pace în lume, „nu vă lăsați biruiți de rău, ci biruiți răul cu bine” (Rom., 12, 21). Aveți încredere în forțele neamului și în nădejdia zilei de mâine. Dumnezeu, care nu și-a întors fața sa dela noi în cele mai grele zile ale istoriei noastre, ne va ajuta să ieșim la limanul mântuirii, dacă ne vom îndrepta sufletele către El în rugăciune de fiecare clipă, și la bine și la rău și ne vom călăuzi viața după voia cea sfântă a Lui.

Războaiele și toate încercările au pe lângă partea rea și una bună. Ele pun la încercare virtuțile și credința popoarelor și scot la iveală vrednicia oamenilor. Noi ca popor credincios și cu frica lui Dumnezeu, am fost călăuziți pururea de principiile Evangheliei și pășim cu încredere spre viitor, căci „cu noi este Dumnezeu”.

În clipa de față ce-am putea cere dela Domnul și Stăpânul vieții noastre, decât: „Doamne, rămâi cu noi, căci fără de Tine pierim în valurile păcatelor vieții acesteia. Ascultă rugăciunea noastră, căci Tu ne-ai făgăduit, că „cu noi vei fi în toate zilele până la sfârșitul veacurilor”. Amin. (Mat., 28, 20).

Cu aceste gânduri și părintești îndemnuri Vă urez din toată inima cu părintească iubire ca luminatul Praznic al Nașterii Domnului, împreună cu cel al Anului nou și al Bobotezei să le petreceți în pace, sănătate și mulțumire, cu duhovnicească bucurie și dragoste frățească, împreună cu toți cei iubiți ai voștri și să le ajungeți mulți și fericiți ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toți!

Impărtășindu-vă arhiereshi binecuvântări, am rămas,

Caransebeș, la praznicul Nașterii Domnului din anul Mântuirii 1946,

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor și iubitor părinte sufletesc,

† VENIAMIN,
EPISCOP

Crăciunul sărbătoarea săracilor

De când este lumea au fost și foarte probabil că vor mai fi până când va fi lumea [Matei, 26, 11], în societatea omenească, o categorie de oameni numiți *săraci*, în raport cu ceilalți, cărora, din punct de vedere material, nu le lipsește nimic. Dar sfera noțiunii de „sărac” în creștinism cuprinde și pe cei „săraci cu duhul”, chiar dacă aceștia înnoată în bogățiile acestei lumi și gustă din dulceața ei într-o măsură mai mare ca ceilalți semenii ai lor. Creatorul, care a „făcut și pe bogat și pe sărac” [Prov., 22, 2], „nu caută la fața celor mari, și nu face deosebire între bogat și sărac, pentru că toți sunt lucrarea mâinilor Lui” [Iov, 34, 19], totuși Impăratul a toate, care „vede purtarea tuturor și privește pașii fiecărui” [v. 21], se gândește mai întâiu la cei nenorociți și la săracii care gem sub greutatea lipsurilor. „Acum, — zice Domnul — mă scol și aduc mântuire celor obișnuiți”. Ascultând rugăciunea nevoiașilor [Ps., 102, 17], părăsiților, sclavilor, prizonierilor de războiu și „prizonierilor” păcatului, bolnavilor, întemnițaților. — El, Tatăl orfanilor și văduvelor [Ps., 68, 5-6], „acum” 1946 de ani a binevoit a trimite pe însuși Fiul Său, să se nască dintr-o fecioară *curată și săracă*, în sărăcia nemai auzită a unui staul de vite dintr-o peșteră murdară, rece și întunecoasă.

Prin această naștere „impărătească”, Domnul și Impăratul, care a „căutat spre smerenia roabei Sale” Maria, fericită de toate neamurile pământului (Luca, 1, 48), și-a arătat „tăria brațului Său” și a „risipit pe cei mândri în cugetul inimii lor. Coborât-a pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți, pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară deșerti” [v. 51-53]. Acum 1946 ani Domnul cerului și al pământului a făcut, prin Fiul Său, dreptate celor asupriți și năpăstuiți, a dat pâine celor flămânzi, a deschis ochii orbilor, a îndreptat pe cei încovoiați de poveri, a luat sub ocrotirea Sa pe cei străini, pe orfani și pe văduve și „a răsturnat calea celor răi” — cum grăiește Psalmistul [146, 8-9], sau cum scrie *Isaia*, Domnul a făcut din Fiul Său azil și „loc de scăpare pentru cel slab, un loc de scăpare pentru cel nenorocit în necaz, un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii” [25, 4].

Dar, nu numai condițiile mai mult decât umile în care-și face apariția, trupește, Fiul lui Dumnezeu, ci și întreaga Sa activitate pă-

mântească până la vârsta de 33 ani nu este decât o înlănțuire de lipsuri, de privațiuni și amarăciuni, o mizerie *mai neagră* decât a cerșetorilor și a celor din urmă muritori, mizerie zugrăvită plastic în cuvintele: „*Vulpile au vizuini și pasările cerului cuiburi, iar Fiul omului n'are unde să-și plece capul*” [Matei, 8, 20].

Organele alese de Dumnezeu să vestească lumii epocalul eveniment al nașterii trupești a Fiului Său — *Păstorii* —, și cele alese de Fiul să-l predice Evanghelia la toate popoarele — *Pescarii* —, precum și *mediul* în care-și desfășoară activitatea, și *societatea* de care se înconjură: săracii, orbii, slăbănogii, leproșii, îndrăciții — toți bolnavii trupești și sufletești — desfranații și desfrânatele și vameșii, deci tot ceea ce societatea „bună” și „cultă” a urit, a condamnat și lepădat din sânul ei, — completează atmosfera „respingătoare” dela Naștere. A trebuit să urmeze, drept corolar, și moartea în chip „infam” pe cruce și încă între doi tâlhari, pentru ca înțelepții și cărturarii veacului să se *îndoiască* de dumnezeirea Lui.

Omul fiind creat de Dumnezeu cu *voință* liberă, poate *neza* până și evidența și se poate *îndoi* de realitatea lucrurilor ce trec peste puterile lui de pătrundere și investigație. În lume există atâtea realități nevăzute: electricitatea, magnetismul, razele X, razele radiofonice, electro-magnetice, radium-ul, sateliții planetelor, lumea astrelor, a microbilor, a atomilor nevăzuți nici cu cel mai perfect microscop din lume — și, totuși, știința pozitivă admite existența lor, chiar și atunci când nu poate demonstra pe cale experimentală această existență.

Dar nașterea, viața, activitatea, minunile, moartea și învierea Domnului Iisus, sunt *realități istorice*, verificate de critica istorică, și de existența cărora nu se mai îndoiesc decât cei ce „au rătăcit în cugetele lor și s'a întunecat inima lor cea înțelegătoare”, de cei care „zicând că sunt înțelepți, au înnebunit și au schimbat mărirea lui Dumnezeu cel nestricăcios în asemănarea chipului omului celui stricăcios” [Rom., 21, 13]; — de cei despre care Psalmistul se exprimă așa: „Omul prost nu cunoaște lucrul acesta, și cel nebun nu ia seama de el” [Ps., 92, 6], — iar în alt loc același Psalmist zice: „Nebunul zice în inima lui: „*Nu este Dumnezeu*” [14, 1]. De altă parte, Mântuitorul deplânge soarta unor astfel de oameni, care singuri își semnează sentința de moarte: „Aceasta este judecata, că Lumina a venit și oamenii au iubit mai mult întunerecul decât Lumina, că faptele lor erau rele. Că origine face rele urăște Lumi-

na și nu vine la Lumină, ca să nu se vadească faptele Lui" [Ioan, 3, 19-20].

Așa dar, numai cei ce „urâsc lumina“ și fug de razele ei pot nega realitatea ei —, o pot nega, dar nu pot desființa adevărul cuprins în cuvintele sf. ap. Pavel, că „*Domnul nostru Iisus Hristos a săracii pentru voi, bogat fiind, ca să vă îmbogățiți voi cu sărăcia Lui*“ [II Cor., 8, 9]. Aici zace „taina cea din veci ascunsă“ [Colos., 1, 26] și de îngeri neștiută, că Dumnezeu, în neînărginita Sa înțelepciune și iubire de oameni, a hotărât ca Fiul Său venind pe pământ, desbrăcat de Măjestatea divină, „chip de rob luând“, să schimbe soarta robilor și a tuturor năpăstuiților sortii, îndeplinind astfel programul divin, vestit de Isaia proorocul cu opt secole înainte de nașterea Sa: „Duhul Domnului peste mine, pentru că m'a uns să binevestesc săracilor. M'a trimis să vindec pe cei zdrobiți la inimă să propoveduesc robilor iertare și orbilor vedere. Să slobozesc pe cei apăsați“ [61, 1; Luca, 4, 18].

Evanghelia și toate realizările umanitare din lume făcute în numele ei, constituie dovada cea mai luminoasă că Dumnezeu există, că El este *Unul în trei fețe* [I Cor., 12, 3-6], că este *spirit* [Ioan, 4, 24], *văzută* [Evrei, 11, 27], *ne-mărginit și necuprins* [Rom., 11, 33-35], *neschimbat* [Luca, 21, 33], *vecinic* [Rom., 16, 26], *fără sfârșit și pretutindeni de față* [Fapte., 17, 27], *a toate știutor* [Rom., 11, 34], *raționabil și prea înțelept* [I Tim., 1, 17], *mare* [Dan, 9, 4], *sfânt* [I Petru, 1, 16], *drept* [Is., 145, 21], *bun* [Luca, 6, 35], *milostiv* [Iac., 5, 11], *darnic* [Ioan, 4, 2], *prea înalt* [Filip., 2, 13], *plin de slavă* [Tit., 2, 13], și, mai presus de toate, El este *dragoste* — dragostea întrupată [I Ioan, 4, 16] acum 1946 de ani într-o peștera dela marginea orașului Vitleem, și concretizată în toate actele de caritate și asistență socială, săvârșite de Fiul Său și de către sfinții apostoli și urmașii lor până în zilele noastre.

Iubirea și milostenia formează cei doi pilastri pe care se reazimă însăși *Impărăția lui Dumnezeu* pe pământ — *Biserica*, una, sfântă, sobornicească și apostolească. Pe ei s'a înălțat, de două mii de ani, în toată lumea civilizată, acele monumentale catedrale, biserici și mănăstiri, acele nemuritoare capodopere de artă sculpturală, picturală și muzicală, — vestitele Universități și Academii, impunătoarele așezăminte de asistență medicală și socială — spitale, sanatorii, clinici, azile pentru săraci, bătrâni și neputincioși, orfelinate, institute pentru alienați, de corecție, etc.; ele — iubirea și milostenia — au insuflat spiritul conducătorilor lumii de a aboli

sclăvia, de a ridica demnitatea femeii, de a ocroti copiii slabi, văduvele și orfanii, și de a aduce acele legiuri prin care se garantează omului *drepturile lui fundamentale*, firești și sfinte: libertatea de gândire, de cuvânt și de închinare, dreptul de proprietate și moștenire, și securitatea vieții individuale, familiare, sociale și naționale.

Fără dragostea și mila creștină lumea ar fi zăcut, ca și acum 2000 de ani „în latreua și în umbra morții“ [Matei, 4, 16], ar fi fost învăluită în întuneric și dominată de duhul urii și al barbariei. Om pe om s'ar fi robit și s'ar fi vândut în piața de sclavi, prizonierii ar fi fost înhămați la plug, puși la munci silnice și tratați inuman; — cei mai mici și slabi striviți de către cei puternici, viața în primejdie, proprietatea nesigură, credința prigonită, bisericile dărimate, cultura disprețuită, copiii slabi și bătrânii neputincioși exterminați. Icoana acestor stări de lucruri este plastic zugrăvită de dreptul Iov, care scrie: „De ce nu văd, ceice-L cunosc, zilele Lui de pedeapsă? Sunt unii care mută hotarele, fură turmele, și le pasc; iau măgarul orfanului, iau zălog vaca văduvei; îmbrâncesc din drum pe cei lipsiți, silesc pe toți nenorociții din țară să se ascundă. Aceia smulg pe orfan dela față, iau zălog tot ce are săracul. Și săracii umblă goi de tot, fără îmbrăcăminte, strâng snopii și-s flămânzi; în cetăți se aud vaețele celor ce mor, sufletul celor răniți strigă... Și Dumnezeu nu ia seama la aceste mișelii!... Alții sînt vrăjmași ai luminii, nu cunosc căile ei... Ucigașul se scoală în revărsatul zorilor, ucide pe cel sărac și lipsit, și noaptea fură. Noaptea sparg casele, ziua stau închiși; se tem de lumină. Pentru ei, dimineața este umbra morții“ [Iov, 24, 1-17]

Acolo unde domnea întunerecul, ura, barbaria, robia, desfrânarea, nedreptatea, păgânăta-tea și războiul fratricid, Fiul lui Dumnezeu a adus, acum 1946, spiritul cel nou al *iubirii și milei*, spirit roditor de *pace vecinică și universală*. Lumea, înainte de nașterea Domnului, avea înfățișarea unei vaste păduri în timpul nopții, când fiarele mișună și aleargă după pradă. De îndată ce apar zorile, fiarele se ascund în vizuinele lor. Răsăritul Soarelui celui de *sus* a alungat nu numai întunerecul din peștera Vitleemului, ci și pe cel din inima Păstorilor și Magilor și a tuturor celor ce au alergat și aleargă de 1946 de ani să se închine Celui ce a adus pe „*pământ pace*“, și *bunăvoire între oameni*. Din inima celor ce se apropie, cu credință și cu dragoste, de Soarele dreptății, *răsărit în ieslea din Vitleem*, fug și dispar, ca fiarele pădurii, gândurile rele,

poftele, ispitele și simțemintele sălbatice, care nesocotesc drepturile sfinte ale semenului de orice neam ar fi el. Iubirea și mila creștină dau certificatul unei inimi *convertite*, întoarsă, ca floarea soarelui, spre Hristos.

Evanghelia ne poruncește an de an și zi de zi să ne întoarcem fața spre săraci, cei mai buni fii ai Domnului, să-i *ajutăm* [Is., 58, 7; Matei, 5, 42; 19, 21], să *nu-i uităm* [Gal., 2, 10], să *le facem dreptate* [Prov., 31, 9], să *nu-i disprețuim* [Iac., 2, 2-4], să *nu le luăm camătă* [Lev., 25, 36-37], să *nu le oprim simbria* [Iac., 5, 4]. În concepția creștină „cine asuprește pe sărac, batjocorește pe Ziditorul său, dar cine are milă de cel lipsit, cinstește pe Ziditorul său” [Prov., 14, 31], și iarăși „cine are milă de sărac *împrumută pe Domnul*” [19, 17]. Domnul Iisus condiționează fericirea de aici și de dincolo de actele de caritate, săvârșite față de săraci [Ps., 40, 1-3; II Cor., 9, 10; Evr., 13, 16; Matei, 26, 34-36].

Domnul Iisus s'a identificat pe Sine cu cei mici și slabi, cu săracii, așa încât cine disprețuește pe săraci îl disprețuește pe El [Matei, 25, 42-45], și dă dovadă de *necredință* [Iac., 2, 15-17] și de *lipsă de dragoste* față de Dumnezeu [I Ioan, 3, 17], care este dragoste.

Dar, precum am spus la început, din vistieria Bisericii, din capitalul ei nepretuit fac parte nu numai săracii în cele materiale, ci și „*săracii cu duhul*”. Cu acest fel de săraci — pe care Domnul Iisus îi ferește în Predica Sa de pe Munte [Matei, 5, 3], — Biserica a acoperit lipsurile săracilor obișnuiți și a realizat nemuritoarele ei opere de cultură și de caritate creștină. Săraci cu duhul au fost toți bogații, care s'au considerat pe sine simpli *administratori* ai averii lor, pe care au pus-o *benevol*, din dragoste pentru Hristos și pentru mântuirea sufletului lor, în slujba idealurilor creștine de *armonizare* și *spiritualizare* a vieții.

Sfânta Scriptură ne oferă nenumărate exemple de săraci cu duhul, începând cu bogatul *Booz* [Rut, 2], cu bogatul și dreptul *Iov* [Iov, 29, 16; 30, 25; 31, 16], cu *Nebuzaradan*, căpetenia străjerilor, care a împărțit săracilor viile și ogoarele sale [Ier., 39, 9], din V. T., și sfârșind cu Corneliu sutașul [Fapte, 10, 2], cu uce-nița *Tavita-Căprioara* din Iope [Fapte., 9, 36, 39], cu *Zacheu* vameșul [Luca, 19, 8], cu creștinii din Macedonia și Ahaia [Rom., 15, 26], și cu primii creștini bogați „care-și vindeau pământul și averea și le împărțeau tuturor, după cum avea fiecare nevoie” [Fapte., 2, 45]; „și nimeni nu era lipsit între ei, căci toți câți aveau țărini sau case, vânzându-le, aduceau prețurile

celor vândute și le puneau la picioarele apostolilor și se da fiecăruia după cum avea cineva trebuință” [4, 34-35]. Așa s'au pus temeliiile acelu comunism creștin liber consimțit, în care nimeni nu ducea lipsă de nimic, și unde principiul călăuzitor, forța coagulantă era *iubirea* dusă până la sacrificiu după pilda Mântuitorului — întemeietor, pentru binele și fericirea aproapelui.

Istoria universală cunoaște mii și mii de strălucite cazuri de săraci cu duhul, cărora cultura și civilizația le datorește totul. Fiecare biserică, mănăstire, spital și instituție de cultură, începând dela Universitate până la modestele școli primare, au la temelie lor sufletul unui sărac cu duhul, care și-a pus darurile și bunurile cu care Dumnezeu l-a înzestrat — fie prin moștenire fie prin sudoarea feței sale — în slujba marelui ideal al creștinătății, exprimat de solia cerească acum 1946 de ani: „*Mărire lui Dumnezeu și pe pământ pace*” [Luca, 2, 14].

Istoria noastră națională și bisericească în special știe ce datorește Neamul nostru marilor voievozi, evlavioaselor domnițe, boierilor credincioși și vlădicilor săraci cu duhul. Doamna *Despina* a lui *Neagoe Basarab* [1512—1521] și-a vândut odoarele și averile ca să ne lase capodopera dela Curtea de Argeș; *Tudora*, maica lui *Mihai Viteazul*, și alte multe Doamne și Domnițe și mari boieri, îmbrăcând haina umilinței monahale, și-au pus bunurile pământești în slujba carității creștine. Mitropoliți ca *Sf. Iosif cel Nou al Timișorii*, *Grigorie II Miculescu* [1823-1834] al Ungro-Vlahiei și episcopi ca *Pahomie al Romanului* [1707-1714], trăind ca oarecând *Sf. Antonie cel Mare*, *Sf. Ierarh Nicolae*, *Sf. Vasile cel Mare* și *Sf. Grigorie de Nazianz* din sec. III-IV-lea, în sărăcie, și-au dat până și haina de pe ei, spre a zidi biserici, mănăstiri, spitale și școli și a susține tineri la învățatură.

Pretutindeni unde aluatul Exangheliei [I Cor., 5, 7-8] a dospit frământătura cea nouă a sufletului creștin, o *viață nouă* a răsărit, peretele cel despărțitor al urii de clasă s'a dărâmat, armonia, bunăstarea și mulțumirea și-au arătat roadele lor binefăcătoare, pregătind astfel pacea după care aspiră și suspină toată făptura.

Biserica lui Hristos, îmbrățișând cu dragoste pe săracii lumii și binecuvântând pe bogații săraci cu duhul, a pregătit atmosfera morală, spirituală, politică, economică și culturală pentru realizarea *frăției* universale între popoarele lumii, și a pus astfel temelie cea mai solidă, pe care se va ridica, falnic și nebiruit, edificiul *păcii* universale și permanente. Aniversarea Crăciunului are darul să reamintească *tutu-*

... creștinilor datorită ce o au față de săraci, văduve și orfanii de războiu, pentru ca să dispară odată pentru totdeauna, de pe străzile orașelor și satelor noastre, spectacolul rușinos și degradant al cerșetoriei. Ostași glorioși, cu pieptul încărcat de medalii, invalizii și orfanii de războiu îmbrăcați în zdrențe, cu mâna întinsă la colțul străzilor; copiii înflămânziți ai Moldovei — în opoziție cu atâția îmbogățiți de războiu, îmbrăcați în portiră și vison, ospătându-se la mese cu mâncări copioase de milioane de lei, evocă atmosfera de indiferență, de egoism feroce și de totală nepăsare față de soarta celui sărac și neputincios, ce a domnit între locuitorii Viteemului, care au închis porțile în fața unei sârmane Fecioare, „osândită“ să nască într'un staul.

În fața unui asemenea spectacol — azi, când creștinii adevărați și săraci cu duhul își împart bucuriile și bunătățile cu desmoșteniții sorți — e bine să nu uităm cuvintele Psalmistului: „*Domnul dă casă celor părăsiți. El scoate pe cei din cătușele la fericire, iar pe cei neascultători îi lasă în pustiu arător*“ [67, 7].

Creștini! Crăciunul este sărbătoarea săracilor! Nu uitați pe prietenii lui Iisus, ai Păstorilor și Pescarilor! Nici pe înfometaiții noștri Frați din Moldova!

Prot. Dr. Gheorghe P. Cotoșman

Mărire întru cei de sus...

„Căci știți darul Domnului nostru Iisus Hristos, că pentru noi, a săracit, bogat fiind, ca voi, cu sărăcia lui, să vă îmbogățiți“ (2 Cor. 8, 9).

Toate comorile — zice sf. Augustin — ale lui erau, dar din dragoste, față de noi; se coboră între noi, într'o peșteră întunecoasă, friguroasă, răzleață în anonimat, într'o iesle a dobitoacelor, în grajdul cioplit în piatră, având puține paie, drept așternut; se coboră la noi, în chip de prunc.

Ce lipsuri! Ce sărăcie! Ce modestie!

Cu intrarea sa în lume, în acest loc trist și sărăcăcios, la marginea orașului Viteem, Iisus Hristos, începe să împlinească, ceea ce a profetizat despre dânsul, profetul: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerilor și obicinuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața dela El și noi, nu l-am băgat în seamă“ (Is. 53, 3).

Și Iisus, a trăit 33 de ani, în cea mai de-

săvârșită modestie, sărăcie și umilință, până la mareața Înviere.

Fiul lui Dumnezeu, a fost **făgăduit lumii, ca mântuitor și răscumpărător**: „Iar dacă a venit plinirea vremii, au trimis Dumnezeu pe Fiul său, cel născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere, pe cei ce erau sub lege, pentru ca să luăm, primirea fiască“. (Gal. 4, 4-5). „Iar de suntem fii, suntem și moștenitori, adică moștenitorii lui Dumnezeu, și împreună moștenii lui Iisus Hristos“ (Rom. 8, 17). „Toiagul domniei... nu se va depărta dela Iuda... până va veni *Șilo* (adecă Mesia) și de el, vor asculta popoarele“. (Fac. 49, 10).

Cam patru mii de ani, după făgăduința ce s'a dat strămoșilor, a venit Iisus în lume, așadar, după cam patru mii de ani, de așteptare, a dreptilor legii vechi, s'a îndeplinit răscumpărarea.

Și de ce, s'a amânat așa de mult venirea Sa? Sfinții părinții, spun, că dacă ispășirea, ar fi urmat îndată după păcat, omul n'ar fi învățat niciodată, să recunoască adâncirea căderii sale, nici neputința de a se mântui, el prin el; tot așa de puțin ar fi recunoscut vreodată, întreaga înălțime, a binefacerii răscumpărării.

Când au fost rostite toate prorociile și ne-au fost înfățișate toate icoanele, în care însușirile lui Mesia și tainele vieții sale, ne-au fost arătate luminat, de mai înainte, prin aceste icoane și prorocii, care s'au făcut tot mai limpezi și luminoase, din veac în veac, a voit Dumnezeu, să pregătească lumea, la credința în taina cea mai adâncă dintre toate: întruparea Fiului Său, unul născut, precum și dumnezeirea evangheliei sale și zidirea Bisericii lui Hristos.

Și Fiul lui Dumnezeu,... „S'a micșorat pe sine, chipul robului luând, întru asemănare omenească făcându-se“ (Fil. 2, 7)... El voind să ia asupra-și toate slăbiciunile și mizeriile firii noastre omenești, născându-se ca toți ceilalți fii ai oamenilor, cu un trup, supus suferințelor și morții.

Și, de ce aceasta? Spre a câștiga inimile tuturor, și a le alipi de sine, prin dovada nașterii sale umile dela leagăn, cu prisosință de dragoste, pentru toți și pentru toate, până la sfârșitul veacurilor.

Biserica lui Hristos este mărturie vie peste veacuri, că umilința întruchipării Fiului lui Dumnezeu, în chip de rob, în cel mai umil loc posibil, în staulul, din marginea Viteemului, deși nebagată în seamă, de lumea formidabilei împărății romane, a lui August,... „va fi semnul că El — va rămâne și va domni, până ce

va pune pe toți vrăjmașii lui, așternut picioarelor sale" (1 Cor. 15, 25).

Intr'adevăr, nu s'a mai pomenit, ca un om mare, — în oricare domeniu al producției geniului uman — să cuprindă planuri, care se vor împlini — prin lucrare permanentă, de mase — pentru mii și mii de ani... până la sfârșitul veacurilor.

Istoria, a înregistrat pagini de aur pentru atâția oameni geniali, care s'au ridicat la uriașe înălțimi, prin artă, literatură, tehnică, care prin greutatea și adâncimea producției lor să poată înfrunța viitorul veacurilor.

Totuși, ei, creațiunile lor, popoarele și limba lor, au fost dați uitării, și urmașii lor, nu s'au mai simțit legați de geniul acestora. Alte vremuri îi dezgroapă, și istoria îmbogățește amintiri strălucitoare, ale minții și geniului omenesc, ca proiecțiuni luminoase, dar reci și trecătoare.

Este uimitoare lucrarea lui Hristos prin Biserica Sa, în lume, căci ea se îndeplinește permanent, până astăzi, fără întrerupere, la milioane de ființe și suflete; când este atacată mai vehement și se așteaptă la o prăbușire a ei, atunci începe a o trăi mai viu, mai adânc, mai sublim, cu toate, că începând cu Pilat, care a sancționat, cea mai groaznic de nedreaptă sentință, asupra lui Iisus. Douăzeci de veacuri de-arândul s'au ridicat dușmani asupra lui, ca să se plinească cece a spus dreptul Simeon, când a luat pe pruncul Iisus în brațe: „...Iată pruncul acesta, este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel, și să fie un semn, care va stârni împotrivire" (L. 2, 34), iar apostolul neamurilor spune: „...Iată că pun o piatră de poticnire în Sion și o stâncă de cădere: cine va crede în el, nu va fi dat de rușine" (Rom. 9, 33).

Cu adevărat, de douăzeci de veacuri, e luptă mare, în jurul lui Iisus.

Au trecut ani, decenii, veacuri, și mereu se ridică mulți — unii ca marele Saul — care își spun părerea după toate regulele raționalismului și empirismului, despre Iisus.

Nici o părere raționalistă și materialistă, până astăzi, n'a rămas valabilă. Nu numai, fiindcă Biserica prin Părinții și Ierarhii ei, ar fi pulverizat părerile de poticnire, ci fiindcă înșiși raționaliștii, își răstoarnă teoriile.

Astfel, în ultimii treizeci de ani, au apărut trei mari lucrări, asupra divinității lui Iisus.

Dr. Binet-Sanglé, în trei volume, încearcă să dovedească, că Iisus, este o apariție ciudată, cu fundamentale defecțiuni psiho-fiziologice. În

scurt timp, î-l combate Dr. Emile Verut, care într'o broșură de 100 pagini, lucrată științific, pulverizează, tot pe aceleași temeuri științifice, cele trei volume ale lui Binet.

La vre-o opt ani, apare lucrarea „Iisus" a lui Charles Guignebert, care în 692 pagini, răstoarnă teoriile lui Binet și Verut, revizuiind și complectând pe Renan. așa fel, încât nici una dintre lucrările, celor trei raționaliști amintiți, nu mai pot rezista argumentelor sale.

Deci, altă teorie, proprie, valabilă până la alt raționalist.

Toate cercetările, prin care raționaliștii, încearcă să dovedească, că Iisus, este urzit ca Fiu al lui Dumnezeu, de clanul celor dintâi apostoli și ucenici, vor trece în uitare, în fața adevărului istoric, că mulțimea, a mai cunoscut și s'a entuziasmat trecător la apariția unor genii umane și se știe ce greu se încălzește masa omenirii, în adorarea unui geniu, și cât de ușor uită de cece a fost odată.

Pe Iisus, lumea îl cunoaște, fiindcă dovezile sf. Scripturi glăsuiesc limpede, din negura vremurilor peste veacuri, despre El... ..că va rămâne, până va pune pe toți vrăjmașii Lui, așternut picioarelor sale" (1 Cor. 15, 25) dar și pentru că la nașterea Sa, îngerii vestindu-L păstorilor, au cântat în auzul lor: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni, bună învoire" „și păstorii s'au întors, mărand pe Dumnezeu, pentru cele ce au ziseră și văzuseră și care erau întocmai, cum li-se spusese". (L. 2, 14-20).

Pr. Tr. Constantia

Gânduri Creștine

De aproape două mii de ani, coboară din înălțimea curată a cerului solia sfântă, a reînnoirii cântată de glasul îngerilor în noaptea Nașterii, spre a găsi ecoul pământului, care întârzie.

Cât de minunat să desprinde acest cântec îngeresc, în taina șoaptelor dumnezeiești cari ar trebui să emoționeze omenirea ca fiecare să se întrebe, cum preamărești tu pe Domnul, pe Creatorul și cu ce contribui tu la pacea și bunăvoirea între oameni în aceste vremuri de prefaceri și frământare?

Lumea s'a oprit în marginea prăpastiei și trebuie pentru salvarea sa să se întoarcă spre raza de lumină răsărită în ieslea Viflieiului, spre gloria și mântuirea lumii coborâtă din sânul sf. Treimi.

Trei lucruri sunt însă necesare pentru a nu potnici din nou cari să asigure o viață nouă lumii și acestea sunt: iubirea și preamărirea lui Dumnezeu, pacea și bunăvoința în lume, precum și buna înțelegere între oameni. Când una din acestea lipsește se va năruși și cea de a doua și prima. Fără cunoașterea lui Dumnezeu și cinstirea lui, sălășluirea păcii este cu neputință. Pacea sufletească o găsim numai dacă inima noastră să apleacă cu încredere spre acela care luminează nouă a răsărit lumii.

Nimic nu asigură mai bine pacea lumii, ca ochii ridicați spre același cer, de unde același soare scaldă în lumină și încălzește cu mulțimea de raze pe toți. Iar pacea sufletului, această condiție a fericirii veșnice, numai rugăciunea o poate conserva netulburată în sufletele noastre.

Decăteori privirile noastre se desprind de cer și se apleacă spre cele trecătoare ale pământului, sufletul nostru se va tulbura din nou și pacea va lipsi din nou de pretutindenea. Fără cinstirea lui Dumnezeu, nu poate fi bunăvoință între oameni, căci spune sf. Evanghelist Ioan: dacă zice cineva iubește pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște: mincinos este. Bunăvoința între oameni izvorește din iertare, iar această din mila ce trebuie să o avem nu numai față de alții, ci față de noi înșine cari suntem supuși acelorași slăbiciuni. Ce fel de bunăvoință poate avea o inimă care nu știe ierta; Preamărirea lui Dumnezeu și contactul nostru des cu el naște în noi conștiința vie a dragostei pentru viața creștină adevărată.

Nașterea Domnului deschide drum nou început nou în viața omenirii, societatea omenască nu se poate lipsi de acest început și izvor de lumină creștină. Iată-l coborât în pulberea pământului în vârtejul frământărilor de tot telul, iată-l venit la păcatele noastre pe cari le-a luat asupra s'a El cel curat și sfânt și-a săngerat mâinile și picioarele; viața și-a dat-o pe lemnul crucii răscumpărare pentru noi. Lumina lui, iubirea lui, trebuie să ne călăuzească în această viață.

Pentru a clădi o viață nouă, pentru a găsi echilibrul vieții sociale trebuie să trăim în duh creștinesc, duhul lui Dumnezeu este sigur care poate fi temelie cea mai sigură a libertăți, egalități și fraternități în care fiecare om are dorința arzătoare de a trăi.

Mântuitorul Iisus este începutul binelui și a mângâierii pe pământ fără această convingere viața omului este cu neputință și cu atât mai puțin este posibilă o organizare trainică a lumii.

Nașterea Domnului este începutul erei creș-

tine, ea este iarul nădejdi care trebuie azi să primeze în toată activitatea tuturor oamenilor de bine.

În aceste nădejdi gânduri creștine să cuprindă pe fiecare ca toți într'un simțământ de dragoste și iubire să își pună puterea de muncă în slujba neamului și a omenirii spre binele și propășirea vieții omenești.

Pr. Humița Zaharia

„Se naștea un Martir“

Deși demult, un Om a scris cu sânge pe un trup biciuit cea mai dureroasă și frumoasă tragedie a lumii, unii n'au uitat. Aceasta, nu pentru că s'au tipărit pe hârtie velină bibliile, ci fiindcă într'un ungher al sufletului, mai arde o făclie în fața unui altar vechi dar sfânt.

Nu se va stinge niciodată focul sacru al credinței. El e în sânge și va dăinui mereu.

Trecutul religiei e sânge, morminte și cruci; prezentul, sbucium și îndoială. Viitorul va fi biruința adevărului.

Suntem oameni sau ni se spune așa din obișnuință? Căci nu putem uita pe acel ce-și rupea vestmintele strigând: — „Răstignește-L, Răstignește-L“, Dece să-L răstignească? N'a voit nimeni să-și puie această întrebare atunci, deși erau oameni inteligenți. Vom răspunde noi: fiindcă atunci când lovim pe alții, nu ne doare și trăim înțelesul unui cuvânt de prisos — indiferența.

Rana unuia nu e rana tuturor și numai noi dorim să ne bucurăm. Decăteori, omul în nebunia lui, n'a înlănțuit Crucea cu urme de răni dar, lanțele au ruginit și vor rugini mereu, căci sunt lucruri cari ajung la sfârșit și cari depășesc acest sfârșit, fiind fără hotare.

În curând va fi nașterea Domnului, a aceleia cu care lumea a fost revoltător de crudă. Cine n'a trăit sublimul clipelor în care melodia „Frânturi dintr'o colindă“ — aducea bucurii în căsuță ori palat?

Bucuria e aceasta spontană, sinceră, adevărată pentru toți, de aceea e de neprețuit.

Oare frumosul și fericirea n'au fost create pentru toți? Sau noi oamenii răpim unora bucuriile, munca, cinstea, drepturile, libertatea, chiar și viața — cu ce drept?!

Cu ce drept L-ați biciuit? Cu ce drept creați durerea în univers, caricaturi ale ființei umane?

Pentru unii viața e doar un vis frumos, căci nu cunosc decât plăcerile dar, e revoltătoare

absența acestora în ceea ce privește o altă lume, o lume a celor mulți și suferinzi, despre care Iisus a zis — „Aceștia sunt frații mei“. Aceștia cari scriu cu lacrimi la colțuri de străzi, în azile, orfelinate, spitale, ori în case ce mâine se vor prăbuși peste ei, curmând o vieață de câine, pe drept cuvânt numită mizerabilă. Ei scriu o istorie care acuză omul și omenirea.

Suntem culți și într'un secol în care civilizația culminează, și ne trebuiesc legi pentru a face bine. Am desființat robia dar a fost o formalitate căci încă mai există sclav și tiran. Și dacă plâng, cine-i vede? Și dacă cer milă și dreptate, cine vrea să-i audă? Căci glasul celor slabi nu se aude departe.

Am făcut din vieață un teatru în care noi împărțim rolurile, bineînțeles alegându-ne comedia. Uităm că e o deosebire între om și animal. Dece unora le e foame, frig și teamă de ziua de mâine? Veți spune din cauza patimilor lor. Mulți din ei n'au nici o vină. Sunt nevinovați și apoi dece li se răpește sudoarea, ba mai mult. Ne înduioșează drama unei lucrări imaginare și privim cu nepăsare cum unii se prăbușesc în prăpăstii ori se sbat în curse întinse de noi. Aceasta este dreptatea noastră.

S'a nascut un împărat, un mântuitor; trebuie să-L găsim în palatul Cezarului, ori al Arhierilor, Nu! Il găsim alături de oamenii simplii și buni, baza acestei omeniri, între ei și animale cu priviri duioase. Azi nu e paradă. Nu căci n'a fost reclama premergătoare și n'a avut lumea decât o peșteră pentru El. Dar El n'a condamnat și biciuit în peșteră în care s'a nascut — ori pe umiliți între cari și-a trăit copilăria.

N'a condamnat pe aceștia cu pete de trudă pe mâini, ci pe ceilalți ce aveau pete pe suflet. Dealtfel aceștia au fost adevărații cari au strigat „Răstignește-L“ și ca întoldeauna când cineva se revolta și disprețuia fardul, — după legea noastră trebuie să moară — ziceau că avea o vină și vina Lui e mare: iubea durerea acestei lumi. Aveau și ei o calitate: pledau cauza lor. Trebuia salvat putregaiul și titlurile lumii aceleia ce minte ca să trăiască și trăiește ca să mintă.

Doar de curând se nascuse, și-l urau de moarte. L-au alungat, un om pribeag ca mai târziu să-L biciuiască. Omul acesta Dumnezeu, a dus o luptă titanică și trei au fost armele Lui: când corpul era slăbit de cele 40 de zile de post, apare diavolul ca un fals salvator dar i-a îngenunchiat mândria prin „Piei Satano!“. Postise, dar de ce dacă acesta e inutil!

așa cum unii obișnuiesc să creadă? Când sufletu-I era sbuciumat până la suferință, în grădina Ghetsimanilor s'a rugat.

Poate ca om se înfiora de nedreptate, ura umană și moarte și iarăși în chip de om trebuia să salveze o lume. Prețul era sânge, dar nu numai atât, și umilinți. Atunci s'a rugat, nu s'a revoltat cum ar fi trebuit s'o facă dacă se iubea pe El și nu iubea omul. Când se sfârșise ultima scenă ce a sguđuit cerul și pământul. El privea pe Tatăl și sângele curgea din răni. Se ruga pentru acei cari l-au ținut trupul pe cruce și care loveau în Omul Iisus ce mai de mult a obosit și s'a prăvălit sub amarul greutății unei cruci. L-a iertat.

Se ruga pentru păcatul lor de nedescris; vedea cuiele, rănilor și totuși se ruga pentru ei. Nebunie? Nu! Dumnezeu, căci cine ar fi putut suferi? Atunci a arătat, a dat lumii cea mai mare învățătură din toate timpurile — „Iubirea“. Acesta a fost Hristos.

Amintește ți omule că și pentru tine, încurând se va naște un Martir ce a spălat cu sânge noroiul păcatului tău. Se nascuse într'o lume de frământări, o lume în care patimile se deslănțuiau ignorând cer, ignorând suflet, prețuind doar lumea plăcerii.

Acești oameni doreau fericirea și în goana lor se abătuseră dela legile ce acum erau doar strigăt zadarnic în pustiu.

O lume tulburată, o lume greșită ce nu putea să-L înțeleagă. Fusesse pentru ei o speranță care înșeală. L-au alungat, apoi s'au răzbunat uci-gându-L. Nu L-au înțeles atunci, dar revolta Lui pentru bine a sguđuit veacurile. A adus iubirea adevărată și liniștea după care a însetat omenirea chiar în conștiința ființei ei. Acum, când sunt atâtea inimi sfâșiate, atâtea suflete neliniștite; când se pune baza unei adevărate dreptăți, prezența Lui nu e numai necesară ci, ceva fără de care totul n'ar fi decât a greșală.

Omule, de tine depinde, dacă transfigurat de ura ce nu e glasul sufletului tău, vei striga „Răstignește-L“ ca un renegat, sau sufletul ți se va întrista de durerea Lui așa cum ar trebui să facă un frate iubitor.

Nu uita că fariseii, cărturarii și atei n'au putut răspunde întrebării: „De am vorbit de rău, mărturisește de rău, iar dacă nu, de ce mă bați?“.

Nu lovi nici odată pe nimeni, căci mâine poate acelaș biciu va îmbrățișa obrajii tăi, dar nu numai pentru aceasta, ci fiindcă-L doare iar durerea Lui te va condamna.

INFORMAȚII

Dorim tuturor colaboratorilor și cetitorilor noștri deplină sănătate și sărbători fericite.

Iar primul gând pe care îl împărtășim cu toți creștinii este începutul catavasiiei:

„Kristos se naste măriți-L, Kristos din ceriuri întâmpinați-L!

Răscumpărare. P. Sf. Sa episcopul nostru Veniamin a dăruit 100.000 Lei pentru ajutorarea celor lipsiți, drept răscumpărare a îndatinății recepții din ziua primă de Crăciun, care anul acesta nu va avea loc și a felicitărilor de Sf. Sărbători și Anul Nou.

Personale. Prea Sfința Sa episcopul nostru Veniamin va sluji Sf. Liturghie în biserica din Lugoj în ziua a doua de Crăciun (26 Dec. a. c.) și în ziua de Bobotează (6 Ianuarie) 1947, iar în Caransebeș în ziua primă de Crăciun și în ziua de Anul Nou 1947.

Mulțumită. Doamnele Magdalena și Evelina Biberca din București — au dăruit un milion Lei (pe lângă suma de 500 000 Lei dăruită înainte) pentru pictarea iconostasului capelei episcopoești din Caransebeș. Le exprimăm pe această cale călduroase mulțumiri și în numele P. Sf. Sale Episcopului nostru Veniamin pentru nobila faptă și rugăm pe bunul Dumnezeu să le răsplătească cu darurile sale bogate. **Consiliul eparhial**

Mulțumită. Parohii și consiliul parohial ort. rom. din Caransebeș aduc mulțumiri creștinești d-lui Pavel Suru, librar, din București, pentru dăruirea a doi prapori bisericii noastre din Caransebeș, în valoare de 2 milioane.

Bunul Dumnezeu să binecuvinteze jertfa binefăcătorilor sfințelor Sale biserici.

În ziua de 15 Noembrie 1946, Societatea de lectură a studenților noștri teologi „Ioan Popasu“ a ținut prima ședință de constituire a noului comitet de conducere, pe anul societar 1946/47, sub președinția de onoare a Părintelui Prof. Virgil Turcan. Cu unanimitate de voturi a fost ales prin aclamare următorul Comitet:

Președinte activ: Iliescu Ioan an. IV. Secretar I. Grama Dimitrie an. IV. Secretar II: Ciorei Moise an. II. Cassier: Ianu Tiberiu an. III. Bibliotecar I: Maghet Lazăr an. II. Bibliotecar II: Voin Nicolae an. II. Econom: Țunea Ioan an. I. Dirijor de cor I: Temeș Corneliu an. IV. Dirijor de cor II: Văleanu Ignatie an. I. Cenzor I: Gașpar Ioan an. II. Cenzor II: Gaiță Mihai an. I. Arhivar: Temeș Corneliu an. IV.

Comisia literară:

Președinte: Țunea Gheorghe an IV. Membrii: Petrea Aurel an. IV., Cosmulescu Virgil an. III., Ștefanuț Petru an. II., Șandru Nicolae an. I.

Noul comitet, a luat hotărârea de a ține cât mai multe ședințe, ele fiind un mijloc de complectare a cunoștințelor teologice cât și a cunoștințelor din alte domenii.

Deasemenea s'a hotărât să se pornească o largă acțiune de misionarism și învioreare spirituală în satele din jurul centrului episcopesc.

PARTEA OFICIALĂ

NOTĂ OFICIALĂ

Nr. 5172 B. 1946

Ministerul Cultelor, cu adresa Nr. 47.881/1946 din 5 Octomvrie a. c., ne trimite în copie adresa Ministerului de finanțe Nr. 262.344/1946, privitoare la degrevările admise la impozitul profesional pentru veniturile de epitrahil, prin care ni se comunică următoarele:

1. Ministerul Finanțelor printr'un Decret-Lege în curs a prevăzut degrevări la impozitul profesional pentru veniturile la care sunt impuși preoții pentru epitrahil, destul de substanțiale.

2. În afară de această degrevare ce vine pe cale de lege, toți cei nemulțumiți au deschisă calea apelului sau revizuirii administrative împotriva proceselor verbale de impuneri, dacă se cred îndreptățiți, întrucât impunerile s'au așezat și singura cale legală de a fi modificate nu este decât cea indicată.

Ceea ce se aduce la cunoștință On. Preoțimi parohiale.

Caransebeș din ședința Consiliului eparhial ținută în 18 Noembrie 1946.

Consiliul eparhial

PARCHETUL TRIBUNALULUI CARANSEBEȘ

Cererea înregistrată la Nr. 6572/1946. Dos. 1966/46.

Domnule Procuror Șef,

Subsemnata Barabolschi Veronica domiciliată în comuna Caransebeș, Județul Severin, refugiată d'n Bucovina de Nord vă rog să binevoiti a dispune îndeplinirea formelor legale pentru reconstituirea actului de naștere al-subsemnatei născută în ziua de 22 Ianuarie 1919 în comuna Davideni, Județul Storojineț din părinții Dimitrie și Eufrozina.

Propun ca martori pe Gr. Ciuntu învățător în comuna Juța județul Severin și Ion Florescu comerciant din Caransebeș Str. Horia No. 26.

Cu stimă:

Veronica Barabolschi

Noi, procurorul șef al Parchetului Tribunalului Caransebeș.

În conformitate cu dispozițiunile art. III din decretul-lege No. 4092/1940, referitor la reconstituirea actelor de stare civilă ale refugiaților, din 14 Decembrie 1940, invităm autoritățile și persoanele care dețin extrasul sau alte înscrisuri referitoare la actul a cărui reconstituire se cere prin petițiunea de mai sus să le depună de urgență la grefa acestui tribunal, deasemenea este invitat orice persoană care cunoaște pe petiționar să se prezinte neîntârziat la acest parchet, pentru a arăta în scris datele ce posedă cu privire la starea civilă a petiționarului.

Procuror-șef, **V. Barbier**

Prim-Secretar, **N. Dudău**

No. 8462 Data 11 XII 1946.